

Sí a l'impost de successions

«L'impost neix per mirar d'equilibrar les brutals diferències entre uns ciutadans i altres pel seu origen. Té la vocació de donar un missatge a la societat d'equitat i de pal·liar, mínimament, les diferències»

Aquests dies s'ha obert pas entre l'abassegador allau de notícies sobre la Covid-19, el debat sobre l'impost successions. Amb l'aprovació del pressupost de la Generalitat, aquest ha sofert algunes modificacions. I se n'ha parlat força.

Fins i tot, David Bonvehí, president del PDECat, ha publicat un article contra l'impost de successions. Sense masses matisos el titulava, "No a l'impost de successions". Un posicionament ideològic rotund que, en temps tan vaporosos, és molt d'agrair. Impacta la contundència amb la qual es posiciona respecte de l'impost, tot qualificant-lo de confiscatori, injust i desfasat. Rellevant, tenint en compte que el partit que presideix i que forma part del Govern, l'ha votat a favor.

És un article amb arguments polítics i des d'una posició nítidament liberal conservadora. Amb raons, respecte de les quals es pot discrepar, com és el cas, però no sustentada en exabruptes superficials i banals tan generalitzats a la vida política. Únicament em sembla inapropiat que qualifiqui de populista els arguments dels qui el defensem. Hi ha una tendència irrefrenable de qualificar de populista tot allò que no es comparteix. Populista és el paperot de la presidenta Ayuso jugant amb la salut de forma irresponsable. En aquest cas, estem davant de diferències ideològiques subjectes al necessari debat polític.

Per contextualitzar el debat sobre l'impost hauríem de recordar algunes dades. El 10% dels ciutadans de l'estat espanyol, dada que també es reproduïx a Catalunya, disposa del 54% del total de la riquesa. I l'informe World Inequality Report constata, a més, que el 10% dels espanyols té el 57% de la riquesa des de fa 30 anys. És a dir, es perpetua de generació en generació. En aquest sentit, ens recordava Piketty que "les fortunes heretades representen més de la meitat de les majors fortunes mundials". No sembla que la meritocràcia sigui el que sustenten gran part de les fortunes. Sinó el bressol.

I en relació a l'impost objecte de debat, en primer lloc, cal assenyalar que, a Catalunya, el 80% dels difunts deixen una herència global inferior als 300.000 euros. Un 10% deixen una herència valorada entre 300.000 i 500.000 euros; un 6%, entre 500.000 i un milió milió; i només el 4% restant, una superior al milió. I que el 75% del total dels contribuents continua pagant menys d'un euro i només un 15%, més de 1.000 euros. No sembla cap desproporció. Segurament, els costos de gestoria, notari i registre són, en la majoria dels casos, més elevats.

No estem davant, en cap cas, d'un impost que vagi en perjudici de la classe mitjana. Les xifres són eloqüents, llevat que estiguem davant d'una concepció esbiaixada del que s'entén per classe mitjana.

L'impost de successions neix arreu per mirar d'equilibrar, ni que sigui simbòlicament, les brutals diferències entre uns ciutadans i altres pel seu origen. Té la vocació de donar un missatge a la societat d'equitat i de pal·liar, mínimament, les diferències que el bressol ens atorga a uns i als altres.

Tradicionalment la dreta ha estat molt bel·ligerant amb aquest impost. Aquí i arreu del Món. Ha estat observat com una intromissió d'Estat a l'esfera privada i una vulneració de l'ordre natural de les coses. No oblidem que la majoria de la riquesa de tot el planeta té el seu origen en l'herència. En la perpetuació de la condició en virtut del bressol i no del mèrit. Una política tributària

---

redistributiva i justa no pot deixar al marge aquesta transmissió, origen en bona part de la perpetuació de les grans fortunes.

És recurrent l'argument que aquest impost atempta contra la cultura de l'esforç. Unes paraules que sovint, des de posicions liberals-conservadores, es llença a l'esquerra per a assenyalar-la, poc menys, com a còmplice de la ganduleria i de la societat subvencionada. Costa percebre cap estímul a l'esforç en la transmissió, mortis causa, de fortunes per part de les minories més adinerades. Ja hem vist, que la majoria dels mortals, o no paguen res o ho fan mínimament.

Algú creu que la majoria de catalans deixarem d'estalviar per haver de pagar les quantitats que suposen aquest impost quan morim? I també, algú creu que deixaran de fer-ho aquest 10% de la població que acumula el 53% de la riquesa, per haver de pagar una mica més que abans? Em sembla que és retorçar els arguments per vestir us relat en defensa d'una política impositiva que, al meu entendre, no prioritza la redistribució.

La cultura de l'esforç, entesa com l'estima al treball i al compromís, s'ensenya sobretot a casa. I a l'escola, i ho fan els mestres amb un treball constant i encomiable. I es manté construint entre tots una societat més decent, en la que no s'emmiralli als joves amb els diners fàcils i el consum i el consumisme estúpid i l'individualisme alienador. Una societat que no confongui la felicitat amb l'èxit i aquest amb l'acumulació de diner i de poder. Una societat que estimuli la cultura, la creativitat i fomenti l'associacionisme, la solidaritat i la fraternitat, en definitiva, el compromís amb els altres.

I, per descomptat, uns responsables polítics que es comportin com mereixen els seus representats, que argumentin i no desqualifiquin, que enraonin i no cridin i que no menteixin. I que s'equivoquin, però amb humilitat i que tractin com adults als ciutadans. Fa més per estimular la cultura del treball que els polítics no robin, que no practiquin el clientelisme i que respectin als ciutadans que no rebaixar un impost, que paguen, sobretot, els pocs que ho tenen tot.